غم ژن نسلونه

اردو ناول

ليکوال عبد الله حسين

ژباړه او خلاصه صفيه حليم

په روشن پورکلي کې د سلو نه زيات کورونه هم نه و. دا کلي د لوې لارې نه دومره ليرې و چې څوک به پرې نه ورتلل. يوې لوې ويالي د روشن پور زمکې خړوبولې. دلته زيات اوسيدونکي هندوان او سيکان وخو دا کلی مسلمانانو اباد کړې و.
د روشن پور تاريخ ډېر پخواني نه و او هغه څوکسان چې په لومړي ځل دې کلي کې مېشت شول، يو څو پکې اوس هم ژوندي و. د روشن پور بن سټ اېښونکې روشن علي نومېدو. يو سپين ږيرې کروند ګر احمد دين به ټولو ته پخوانی کيسې کولې. د ده وينا وه چې د ۱۸۵۷ م کې کله چې په هند کې د انګريزانو پر ضد پاڅون ووشو نوروشن علي په ډېلي کې يومعمولي ملازم و. تر اتم صنف يې سبق ويلې و او د زاړه ښار په يوه کوڅه کې د خپلې موراو مېرمنې سره يې ژوند کوو.
په هغو ورځو کې د تاو تپ له کبله د ښار خلک به د شپې له کوره نه راوتل. يو ماښام روشن علي د يو زاړه ملګري له عيادته وروسته بېرته خپل کور ته راروان و چې په کوڅه کې يې پر ځمکه پرېوت وليدو چې د ده نه لږ وړاندې پر زمکه پريوتو. روشن علي ورنږدې شو خو په تياره کې يې د هغه کس نښو پېژندلې، چې بې هوشه و. ده هغه سړې په خپلو اوږو اوچت کړو او کور ته يې يوړو. هلته د ډيوې په رڼا کې يې وليدل چې هغه کس يو انګرېز پوځي او ټپي شوې و.
روشن علي هېښ و خو دارو درمل يې ورته وکړل. په بله ورځ خلکو په کوڅه کې د وينې يوه ليکه وليده چې د روشن علي د کور تمبې پورې تللې وه. د هند باغي عسکر خبر شول نو د روشن علي نه يې غوښتنه وکړه چې هغه پېرنګې ډګر مند جانسن چې دوي سره د جنګ پر وخت له چاونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتېدلي و، ورته وسپاري. باغي عسکرو ګواښ وکړو چې که داسې يې ونکړل نوټول محلت به د توپ په ډزو وران کړي. د محلت خلکو روشن علي ته بد رد ويل او نورو ورته زولۍ غوړوله چې دښمن دې باغيانو ته وسپاري . خو روشن علي ويل چې که څوک يې وژني هم نو دې به ټپي مېلمه له کوره نه اوباسي.
تردې وروسته د روشن علي په کيسه کې ګډوډي وه. څوک واي چې باغيانو دروازه ماته کړه نو روشن علي هغه انګرېز په يوه اوږه او خپله ميرمنه يې په بله کښېنول او توره په لاس د ټولو سره په جنګ له هغه ځايه ووتلو. بل واي چې کور محاصره شو نو روشن علي په فرش ټونل وکيندلو چې چاونۍ ته وتلې و. ده خپله ميرمنه او پېرنګې وويستل او کله چې خلکو دروازه ماته کړه نو په کور کې د روشن علي سپين سرې مور مړه پرته وه. يوه بله کيسه دا وه چې هغه محاصره ډېره وغځېده او بيا يوه ورځ پيرنګيان بريالي شول نو جانسن يې راوويستو.
هر څه چې شوي و، په پاڅون کې انګريزان بريالي شول نو روشن علي د ډېلي دربار ته وروبلل شو. ده ته يې د نواب خطاب او زمکه په انعام کې ورکړل. د زمکې په اړه هم دوه کيسې دي. يوه دا چې روشن علي د خپل اس د لکۍ سره د شاتو ډک ټين (ټيم) چې پکې سورې جوړ و، وتړلو او د زمکې د يو سر نه بل ته يې اس وځغلوو. په توې شويو شاتو مېږي راټول شول او په دې توګه يې د خپلو زمکو بريد وټاکلو.
بله کيسه داسې وه چې ده پر زمکه منډه وهله او په لاس کې يې د لرګي ډنډې نيولې وې چې هغه به يې ځای ځای ټک وهلې. د لمر ډوبېدو پر وخت چې څومره زمکه په دې لرګيو يې راګيره کړې وه هغه د ده شوه.
يو روايت دا هم دې چې روشن علي دومره منډې وهلې وې چې په اخره کې ساه يې ورانه شوه او نږدې مړ شوې وې.
د روشن پور دا پينځه سوه جريبه زمکه ټوله د روشن علي وه او تر څو چې ډګرمن جانسن په هند کې و، د ده د مېلمه په توګه به هرکال روشن پورته ښکار لپاره راتلو. روشن علي ته به اوس خلکو روشن اغا ويل او په ډېلي کې يې هم يوه مانۍ د "روشن محل" په نوم جوړه کړې وه.
يو وخت دې د سيل لپاره اروپا ته ولاړو او د ده زوې هم په اروپا کې سبق وويلو. وروسته د ده زوې محي الدين پخپله خوښه د يوې داسې جينۍ سره واده وکړو چې د هنرمندانو له کورنۍ نه وه او په ټولنه کې به په ښه سترګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته نه کتل کيده. روښن اغا ترې مرور شو او ډيره موده پلار او زوي د يو بل سره وران و. هم دا وه چې زوې يې په روښن محل کې ژوند پيل کړو او کلي ته به نه تلو.
د کلي په منځ کې د روښن اغا پخه مانۍ وه چې ټول عمر پکې ميشت و. خو په وروستي عمر کې ده خپل زوې وبخښلو او په ډيلي کې روښن محل ته ولاړو. دکلي پر څنډو يو بل پوخ کور کې د مغلو يو ټبر اوسېدو. د دوي کيسه داسې وه چې مرزا محمد بيګ د روښن علي په دفتر کې د ده ملګرې و. کله چې روښن علي نواب او د زمکې خاوند شو نو پنځوس جريبه زمکه يې خپل ملګري ته ډالۍ کړه او پخپل لګښت يې ورته دا کور هم جوړکړو.
ځيني خلک واي چې په اصل کې د مرزا بيګ ښځه ډيره ښکلې وه او روښن علي پرې ميئن و او ځينو نورو خو لا دا هم ويل چې د ده مشرزوې نياز بيګ په اصل کې د روښن علي زوې و. خو په کليو کې داسې ګنګوسې ډېرې وي نو له دې به تېر شو.
تر څو چې روښن علي او مرزا محمد بيګ ژوندي و، د دواړو کورنيو تر منځ تګ راتګ کېدو. مرزا بيګ مړ شواو د ده مشر زوې نيازبيګ د اولاد لپاره دويم واده وکړو. د خداې کارونه داسې و چې مشرې ميرمنې ته يې پينځلس کاله وروسته زوې ورکړو، نو مور يې له خوشالۍ مړه شوه.
څه موده وروسته انګريز پوځ د نياز بيګ په کور چپاو وکړو، دې يې ونيولو او د وسلې جوړولوپه جرم کې د دولسو کالو په بند محکوم کړو.
د مرزا دويم زوې ايازبيګ د سبق نه وروسته د کلکتې په يو شرکت کې د انجنير په توګه کار کوو او واده يې نه وکړې. ده خپل ماشوم وراره نعيم ځان سره بوتلو او د کلکتې په يو لوړ ښوونځي کې يې داخل کړو چې د انګرېزانو زامنو به پکې زدکړه کوله. ده د ورور ميرمنو ته هم نفقه ورليږله چې په کلي کې پاتې شوې.
په دې هر څه شپاړس کاله تېر شول او يوه ورځ نواب روښن علي خان د اتياو کالو په عمر کې مړ شو. دا هغه وخت و چې د هندوستان په خلکو کې د سياسي شعور ډيوه روښانه شوې وه. د ډيلي په روښن محل کې ګڼه ګونه وه او د يوې لوې ميلمستيا لپاره تابيا کيده.
ايازبيګ د خپل وراره نعيم سره روښن محل کې ورننه شو او دواړه مخامخ برنډې ته ورغلل چې څو ځوانانو پکې د يو لوې ميز چاپيره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

میلمنو لپاره رومالونه کت کول. یوې ځوانې جینۍ ایاز بیگ ته وویل، " کاکا ستړې مه شې، بابا دننه ناست دې" نعیم د تره سره دننه ورغلو نو په دې لویه کوټه کې د کور په مشر یې سترگې ولگیدې.
د روشن اغا زوې محي الدین د یو میز مخ ته په لوې چوکۍ ناست په لیکلو بوخت و. دوي ته یې هر کلي وویل او نعیم ولیدل چې د ده تره ډېر په عاجزۍ ورسره خبرې کولې. هغه ته دواړه لاسونه په نامه تړلې لگیا و، " د روشن آغا جنازې ته رانغلم، ډېر افسوس مې وکړو خو د نوکرۍ خبره وه" نواب ورله ډاډ ورکړو او بیا یې نعیم ته وکتل، ایاز بیگ وویل،" دا مې وراره دې، نعیم .." نواب او ایاز بیگ دواړه ناارامه ښکارېدل، ده ته یې وویل " د ده ځېره نیاز بیگ ته ورته ده، ښکلې سړې و، د بند نه خوشې شو که نه؟
ایاز بیگ ورته وویل چې ورور یې د دولسو کالو د بند نه وروسته خوشې شوې او په کلي کې اوسېږي خو ده تر اوسه نه و لیدلې. نعیم په کلکتې کې د ښوونځي سبق خلاص کړې و او د خپل تره او د نواب په خبرو یې احساس وکړو چې د ده د پلار په زکر دواړه ناارامه و. نواب موضوع واړوله او په خپلو مېلمنو کې د ځینو مهمو سیاست دانانو نومونه یې واخستل چې نن د ده کور ته راتلل. لږ په غرور یې وویل چې انگرېز کمشنر هم راتلونکې و.
نعیم د خپل تره سره لوې باغ ته ولاړو او خلکو ته ځیر شو. د نواب زوې پروېز ورته ستړې مشې وویل، هغه جینۍ چې لومړې یې ورته ستړې مه شې ویلې و، د نواب لورعذرا وه. هغې اوس سپینه ساړې تړلې وه او نوروځوانانوسره په خبرو بوخته وه چې د دوي ملگرې معلومیدل. یو وارې عذرا د نعیم خوا ته راغله نو په شوخه لهجه یې وویل، " تاسو دا خولۍ چرې هم له سره نه لیرې کوئ؟ نعیم وارخطا خولۍ د سر نه لیرې کړه. هغې ورته د شېرواني (د بندې غاړې کوټ) د مخ توکمو د پرانستو هم وویل. کله چې ده یې خبره ومنله نو دا وشرمېده، ! "زما مطلب و چې گرمي ډېره ده "
نواب هغه وخت د یو پاخه عمر مېرمنې سره په دروازې د میلمنو هر کلي ته ولاړ و. تر اوسه چې کوم خلک په موټرو کې راغلي و زیات یې اروپایان و چې مېرمنو یې د ماښام تنگ فیشني لباسونه اغوستي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هندوستان مېلمانه د دوو یا د څلورو اسونو په ګاډیو کې راتلل . مسلمانانو اوږدې چپنې یا شیرواني په غاړه او اناري رنګ ترکي خولۍ به یې په سر وې . هم دغسې خولۍ اوس نعیم هم په سرکړې وه. هندوان پخپلو سپینو لنګوټو او پټکو کې پیژندل کیده. اروپاېي سړو به د راتلو سره خپله خولۍ او په لاس کې نیولې امسا خادم ته وسپارل. نور به د خپلو خولیو، پټکو او امسا سره په چوکۍ کښېناستل.
انګریزان خپل ځان له یوې خوا ته او د هند وګړي مسلمانان او هندوان بلې خوا ته ناست و. یواځینې هندوستانې یو مهاراجه و چې د انګریزانو په ډله کې کښېناستو. هر چا د خپلې خوښې شربت یا د شراب فرمایش ورکوو او خادم به ورته ډېر په ادب یو طشت کې راوړل. نعیم د ځینو میلمنو نومونه اورېدلي و او نن یې په لیدو غوښتل چې ورسره خبرې وکړي خو ځان یې پردې احساسوو.
دې د میلمنو د چوکیو شا ته ورو ورو تېر شو او د دوي خبرې به یې واوریدې. بیا ولاړو اود خپل تره څنګ ته کښېناستو. هلته په انګریزي ژبه خبرې کېدې او نعیم هم پکې برخه واخسته خو د ده خبرې د اروپایانو خوښې نشوې او تره ورته په قهر وکتل. هغه وخت په باغ کې د ډوډۍ اعلان ووشو او ټول د مېزونو خوا ته ولاړل.
نواب محي الدین خپلې جامې بدلې کړې وې او په سور وریښمین لباس کې راښکاره شو چې د ملا سره یې یوه توره هم ځوړنده وه. دې د لوې مېز سر ته راغلو چې نږدې ورته څو انګریزان ناست و. د ده مخ ته یوه زرینه خولۍ ایښې وه. د مېز د بل سر نه یو سپین ږیرې راپاسیدو او وې ویل. " نن د مې د میاشتې دیارلسمه نېټه ، کال ۱۹۱۳ د نواب روشن اغا د مړینې درې میاشتې پورا شوي دي. د دې کورنۍ د روایاتو په ویاړ مونږ اعلان کوو چې غلام محي الدین د نواب د لقب حقدار دې او نن د خپل مرحوم پلار رتبه تر لاسه کوي. د نورو خبرو نه وروسته هغه د مېز نه زرینه خولۍ را واخسته او د نواب پر سر یې کیښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډيلي کې د اتوار په ورځ د روشن اغا د زوي پرويز د بي-اې په کاميابۍ يوه مېلمستيا جوړه شوه چې نعيم او د ده تره هم وربلل شوي و. دوي چې ورغلل نو ځوانان بهر په چمن کې راټول و. يوې انگريزۍ جينۍ د نعيم په ليدو عذرا ته وويل، " هغه دې ستا ښکلې مېلمه هم راغلو" عذرا ورته برنده شوه خو په زړه کې خوشاله وه. نعيم په انگريزي لباس کې ښه ښکارېدو او عذرا سره يې په خبرو کې وويل چې دې به روشن پورکې ژوند کوي.
د ده عذرا خوښېده او له هغې وروسته هر ماښام به يې د ليدو لپاره روشن محل ته ورتلو.
يوه سهارد چايو څښلو پر وخت خپل تره ترېنه پوښتنه وکړه چې دې هره ورځ روشن محل ته ولې ځي؟ نعيم ورته سم ځواب ورنکړې شو. کاکا ورته يې وويل چې د عذرا موراو خاله د شريفې کورنۍ نه نه وې اونه د هغوي د پلار نوم چا ته معلوم و. نعيم ته يې د ده د خپل پلار کيسه وکړه چې هغه ولې شپاړس کاله بندي و. د ده پلار په کورکې د اوسپنې زينتي شيان جوړول خو يو ځل يې ټوپک جوړ کړو نو د انگريز پوځ پورا يو پلټن (ډلگۍ) کلي ته راغلو او د دوي د کور هر څه يې وسېزل. بيا دې يې په بند کې واچوو او ټوله کورنۍ يې در په دره کړه. نعيم ته يې نصيحت وکړو چې ده اوس سبق ويلې دې نو بايد ځان يو لوړ ځاې ته ورسوي.
په هغه ماښام نعيم د عذرا ليدو ته ولاړو نو ورته يې وويل چې دې به په بحري ځواک کې ملازمت وکړي. خو عذرا ورته وويل چې د ده پلاربند تېر کړې و نو ځکه د انگريز سرکاري ملازمت نشي کولې. نعيم داسې احساس وکړو چې عذرا د ځان په اړه لوړ فکر لرلو. دې په خفگان له هغه ځايه ووتلو او خپل کلي ته د تلو لپاره يې د اور گاډي ټکټ واخستو.
په بل ماځيگر دې روشن پور ته نږدې د اورگاډې په تم ځاې کې ښکته شو نو يو کروندگر چې د نعيم پلار استولې و د ده هر کلې وکړو. دولس ميله مزل نه وروسته دوي کلي ته ورسيدل او نعيم خپل پلار وليدو. هغه نعيم په غېږ کې ونيولو او ښکل يې کړو. په کور کې دوه ښځې وې چې سپين سرې د ده مور او په ليدو يې په ژړا شوه. ځوانه ښځه ده ته ځير او خپل ځان سره يې څه ويل چې نعيم پرې نه پوهېدو.
يو وړوکي هلک نعيم ته سلام وکړو نوموريې وويل، " دا ستا د ماما زوې دې، د ده مور او پلار دواړه د لوې هيضې (کولرا) په وبا کې مړه شوي دي " د نعيم د مېرې مور په غېږ کې هم يو ماشوم و چې علي نومېدو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاو خوا کورونو نه سرې او ښځې لالټين په لاس کوڅې ته راووتل او نياز بيګ ته يې وويل، " کا کا امبارک شه زوی دې راغلو"
مشرې ميرمنې په يو لوې تال کې سپينې اېشيدلې وريژې راوويستلې، سره شکره يې پرې وشيندله او تود کوچ يې ورباندې واړول چې په وريژو کې جذب شو. بيا ډير په احتياط يې هغه تال د کوټې په منځ کې کېښودو. د کور درې واړه سړې د دې تال چاپيره کښېناستل او د خپل مخې نه يې په خوړلو پېل وکړو.
له ډوډۍ وروسته نعيم ويده شو او بل سهار د ښځو په شور راويښ شو. دواړه مياندې يې په جنګ وې خو د ده په ليدو هم خاموشه نشوې . پلار ورته وويل، " دا دواړه جاهلانې دي، ته بهر ولاړ شه " نعيم بهر کوڅې ته ووتلو نو يو سيک هلک يې وليدو چې ډانګ په لاس په وياله کې ناستو مېښنوته ولاړ و. د ده په ليدو يې وويل، " ستا مياندې هره ورځ جنګ کوي" نعيم په تاو وويل، " ولې؟" ځوان وخاندل، " بس يوه بانه جوړه کړي، د جنګ... د مزې خبره دا ده چې کله ستا پلار بندي و نو دوي دواړه لکه د سکه خويندو اوسيدې. شپاړس کاله يې ډير په آب او عزت ژوند وکړو خو اوس نه پوهېږو چې ولې ناندرۍ وهي"
نعيم د هغه هلک سره چې مهندرسنګ نومېدو پټيو ته روان شو. مهندر په ټوله لاره خبرې کولې او ورته د کلي د نورو خلکو په اړه معلومات ورکول. د غنمو فصل تيار و او کروند ګر په لاوونو (لو) لاس پورې کړې و. خپلو مېرمنو او لونو ورته ژيرغوړې، شوملې او د تناره ډوډۍ پټيو ته راوړل. دنياز بيګ د برخې زمکه د ده د جرم له کبله ترې حکومت ضبط کړې وه. اوس ده له چا زمکه په اجاره اخستې او خاوره يې اړوله.
نعيم وليدل چې پلار يې غېرتي سړې و او د زمکې په کرونده پورا خبر و. اياز بيګ نعيم پسې ځوابونه راليږل چې ډېلي ته دې ورشي چې په سم کار لاس پورې کړي. خو نعيم په کلي کې پاتې شو. ده د پلار نه د يوې، کولبې، د تخم د کرلو او د اوبه خوړ چل زده کړې و. د روشن اغا کور ته به د ده منشي د ماليې د راټولولو لپاره راتلو او د هغه له خلې خبر شو چې پرويز د لوړو زدکړو لپاره انګلستان ته تللې و.
د ژمې په يو ماښام د مهندر سنګه مشر ورور پخپلو متو يوه کچه کوټه رانړولې او د پټکي ترلو وياړ يې تر لاسه کړې و. نعيم هم دې ميلمستيا ته بلل شوې و. له هغې وروسته نعيم او مهندر سنګ به يو بل سره ډيرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې کولې. په څو میاشتو کې غنم پاخه شول نو د روښن پور هر وګړي کار ته اوړه ورکړه. په سخت لمر کې د کروند ګرو څرمنه توره آوختې وه. د ښځو په مخ او لاسونو سپین داغونه جوړ شوي و او د څاروو هډونه ښکاریدل.
یو ډم به ټوله ورځ په پټیو کې ډول غږوو او د هغې غږ سره د کروند ګرو لاسونو به لکه د ماشین حرکت کوو. په دریمه ورځ ډیر پټي پاک شوي و او پرېکړي غنم په لمر کې د وچیدو لپاره ډیرۍ ډیرۍ کیښودل شو.
سږ کال غنم ډېر شوي و او د خلکو ورته هیله وه چې ډکې خومبې به یې له بې وزلۍ وژغوري.
خو په بله ورځ د پوځي لاریو په لیدو ټول هېښ شول. پوځیان په ټول کلي کې خپاره شول او ځوانان یې هغه میدان کې راټول کړل چې یو انګرېز افسر پکې ولاړ و. ده په اردو ژبه ټولو ته وېنا وکړه چې "هر کس د خپل ملک د ساتنې لپاره باید قرباني ورکړي ځکه د جنګ له کبله د دوي امن په خطر کې و. زمونږ ځوانان پکار دي چې جنګ وکړې شي. هر ځوان ته به د میاشتې اوو نقریي روپۍ معاش ورکوو، د دوي ډوډۍ به هم د سرکار په غاړه وي او د جنګ په پاې کې به دوي بېرته خپلو کورونو ته راشي. مونږ سپین ږیري نه بیایو، ځوانان دې خپل نومونه ووښاي"
خلک د مچانو په څېربنګیدل خو هیچا خپل نوم نه ورکوو. یو چا پوښتنه وکړه. " جنګ چرته کیږي؟" هغه انګریز په زوره وویل، " انګلستان ته ګواښ شوې دې، ستاسو حکومت ته ګواښ شوې دې او د دې دننګونې لپاره مو ستاسو په شان ځوانان پکار دي" یو غږ راپورته شو، " مونږ لوونه کوو، ټول غنم لا په مېدان کې پروت دې" هغه انګریز په قهر وویل، " نومونه راکړئ چې مونږ نورو کلیو ته هم ځو" بیا یې هندي عسکرو ته امر وکړو چې د ځوانانو نومونه دې ولیکي.
خلکو ښکنځلې او بدې ردې ویلې او څو ځوانان د غوایو او مېښو سره ونښتل چې پوځیانو د ټوپک په زورترې رابېل کړل. نعیم وړاندې شو او په انګرېزي ژبه یې بریدګي ته وویل، " زما نوم ولیکه" هغه حېرانه شو، " تا سبق ویلې دې؟" نعیم ورته د خپل سبق خبره وکړه نو ده وویل، " ته زمونږ نه یې پکار" نعیم ورته کلک شو. " زه اس ځغلولې شم، ټوپک چلولې شم او له دوي ټولو ښه جنګ کولې شم"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه نعیم د خپل کلي د دوو نورو ځوانانو سره په پوځي لارۍ کې تیره کړه چې د ده په شان پخپله یې نومونه ورکړي و. په بل سهار وختي نواب روشن آغا له ښاره د انګرز افسر په بدرګه راغلو او د کلي خلک یې را وهڅول چې ځوانان دې جنګ لپاره پوځ ته وسپاري. په دریو ساعتو کې د څلویښتو ځوانانو نومونه ولیکل شول نو دې بېرته ولاړو. د کلي په ډېرو کورونوکې ښځو ژړل او سپین ږیرو خپلو پټیو ته په اندیښنه کتل.
په دوو میاشتو کې نعیم په فیروز پور چاونۍ کې د پوځي ژوند د سختو سره عادت شو. اتلس ساعته منډې، د ټوپک خلاصول، بندول، ډزې کول او بیا شپږ ساعته خوب د ده دماغ سست کړو. د اګست په څلورمه نیټه ۱۹۱۴ م کې د جنګ اعلان ووشو او پینځه ورځې وروسته د ده کنډک ته د کوچ امر وشو.
نیمه شپه دوي د اورګاډي په هغو ډبو کې کښېناستل چې د څاروو او مال وړلو لپاره جوړې وې. ټول د خپلې وسلې او په ملا تړلي بار سره د دې ډبې د دیوالونو سره چاپیره په پرووړکښېناستل. سهار څلور بجې کراچي ته د رسېدو سره په بندر ولاړ یوې بیړۍ ته وختل. د دوي لومړې پړاو عدن و چې پکې یوه ورځ او شپه ایسار و. هلته د هندوستان له بندرونو نورې بیړۍ راتلې او اخر پینځه څلویښت بیړۍ چې یو ځاې شوې نو د یوې قافلې په شان رواني شوې.
په بحیره قلزم کې د ژغورنې درې بیړۍ هم ورسره ملې شوې. نعیم د نورو هندي پوځیانو په څېر د سمندر په ناروغۍ اخته و او ټوله ورځ به یې د لیمو اوبه څښلې. څو ورځې وروسته سمندر ارامه شو نو نعیم په لومړي ځل د سمندر له سفر خوند واخستو. د مصر په " سعید بندر" کې دوي له بیړۍ ښکته شول او پوځي لاریو کې قاهرې ته ولاړل. د هغه ځاې بازار نعیم ته د ډېلي په شان ښکاره شو خو د خلکو لباس پکې توپیر لرلو.
له ښاره بهر د اس ځغاستي په میدان کې د دوي کیمپ و چې یوې خوا ته یې څو وچې غونډۍ او بلې ته شګلنه دشته وه. ترغرمې به یې په دې دشته کې مارچ او تمرین وکړو او بیا به د خیمو سیوري ته پرېوتل. په څلورمه ورځ نعیم ته امر وشو چې د ډګرمن خیمې ته دې ورشي. دا خیمه د زرغون رنګ وه او ډګرمن پکې د اوسپنې په یوې چوکۍ د وړوکي مېز شا ته ناست و. له نعیم یې په انګریزي ژبې څو پوښتنې وکړې او بیا یې وویل، " تا د ماشین ګن چلولو زدکړه کړې ده؟ نعیم ورته منفي ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو نو وې ویل " تا سبق ویلې دې نوله دې امله رتبه به دې لوړه کړو او د ماشین ګن د سرپرک مشر په توګه به تربیه واخلې" نعیم په پنجو لړ لوړشو او سلامي یې ورکړه.
د قاهرې نه دوي اسکندریه ته په ګاډي کې ولاړل او هلته هم د تمرین او د روزنې لړۍ روانه وه. له دې ځایه دوي په شلو بیړیو کې د روم په سمندرګي کې روان شول. د فرانسې د مارسیلز بندر چې ښکاره شو نو انګریز عسکر د خوشالۍ نه په ګډا شول. په بندر کې د فرانسې خلک چې ښځې هم پکې وې، د دوي هر کلي ته راغلي و. په لاره ولاړو کسانو به د هندي پوځیانو په لیدو ورته خولۍ لیرې کړې او چکچک به یې وکړل.
د مصر د دشتو اوګرمۍ نه وروسته د مارسیلز شنه میدانونه او ښکلې هوا د نعیم روح تازه کړو. په یو میدان کې د دوي کیمپ و او دې د خپل روزونکي، ټاکرداس سره په یوه خیمه کې و.
ټوله ورځ به یې د ماشین ګن د بېلا بېلو برخو نومونه او د دې د ګولیو په اړه زدکړه کوله. یوه ورځ یې ترې د جنګ په اړه پوښتنه وکړه چې محاذ کوم ځای و. ټاکر داس ورته وویل، "ډیر ژر به خبر شې" څو ورځې وروسته د دوي پوځي لارۍ په بلجیم کې داخلې شوې او د محاذ نه درې میله شا ته یو ښار ګوټي کې ایسار شول چې کورونه او دکانونه یې خوشې پراته و.
د بلجیم په یومحاز نعیم د خپل ماشین ګن سره ناست و. په سنګرکې د ده ښوونکې ټاکر داس هم و چې د خپل ژوند کیسې یې ورته کولې. د جرمني (الماني) پوځ د توپو ډزې له نږدې کېدې او الوتکو هم بمبارۍ پیل کړې وې. نعیم خپل څو ملګري د مرګ کندې ته په غورځیدو ولیدل. بیا د واورې ورېدو له کبله څو ورځې جنګ تم شو. په وروستي ځل نعیم د شملې په غرونو کې واوره لیدلې وه او ده ته رایاد شول چې هغه وخت به یې ټولو ته ویل چې دې به ډاکټر کیږي.
واوره بنده شوه نو جنګ پیل شو او یوه ورځ نعیم ټوله ورځ په ماشین ګن ډزې کولې. شپه یخه وه او د سپوږمۍ په رڼا کې ده جرمني پوځیان ولیدل چې د ونو نه اخوا د دوي لور ته راوړاندې کیدل. ټاکر داس سره ګولۍ په خلاصیدو وې او نعیم د ده په امر خپل ټوپک واخستو او له سنګر رابهر شو. دې په منډه وسله تون ته ولاړو او د ګولیو درې پیټۍ په اوږه ایښې خپل سنګر نه لا درې ګامه لیرې وچې د بم د غږ سره پر زمکه پریوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټاکر داس په زوره وویل، " ټپي شوې خو نه یې؟" نعیم هیڅ ځواب ورنکړو نو ټاکر داس د ده مرستې لپاره له سنګر نه راووتلو او هم هغه وخت د جرمني پوځ په ډزو پریوتو. نعیم لکه د مار پر زمکه تاو شو او د ډزو نه یې ځان وویستو.
دې تر یو کال په بلجیم او فرانسه کې پاتې و او په شلګونو سنګرونو کې وجنګیدو. بیا ختیځې افریقه ته یې ورواستوو. هلته آب وهوا ګرمه او نم ژنه وه. دوي به له میاشو ډک واښو کې نیم په اوبو کې ولاړ و او هم دا یې مورچې وې. هره شپه د دوي یودوه کسان یا به مار وچیچل او یا ملاریا په ناروغۍ مړه شول. پوځیانو ته بدبودار تیل ورکړې شوي و چې د میاشو د مخ نیوي لپاره به یې په ځان موښل. یوه ورځ دوي دالماني پوځ تر برید لاندې راغلل.
نعیم د ماشین ګن په ګولیو ډېر کسان وویشتل او یو وخت یې ولیدل چې د ده د کنډک انګریز افسر د یوې ونې لاندې طفنچه په لاس ولاړ و. د ده پام نه و چې د پوخ عمر یو الماني عسکر د هغه د وژلو لپاره د نعیم مخې نه تیر شو. نعیم په چټک خپله لویه چړه د المامي په خیټه کې ومنډله او چې د ده مخ ته یې وکتل نو په سترګو کې یې اوښکې وې. هم هغه شیبه د نعیم په سترګو تیاره شوه اوټوپک ترې پریوتو. څو شیبې وروسته چې د پریوتي ټوپک د اوچتولو لپاره یې لاس وغځوو نو وې لیدل چې لاس یې د دوو رګونو سره ځوړند و.
ده چې بیا سترګې وغړولې نو د سره صلیب په روغتون کې و او لاس یې پرې شوې و. د پوځ یو افسر ده ته خبر ورکړو چې په جنګ کې ده میړانه ښودلې وه او د ده لپاره د " ملټري کراس" بادرۍ نشان سفارش شوې دې. نعیم ته یې وویل چې د خپلې نوکرۍ پاتې موده به د المان د ټپي شویو بندیانو د ساتندوې په توګه پورا کړي.
د بندیانو روغتون په یوه کلیسا کې جوړ و. نعیم په لومړي ورځ ټوپک په اوږه چاپیره وګرځیدو. د دې په دالانونو کې هم کټونه ایښي و. په یو کټ یې هغه الماني پوځي ولیدو چې د ده د لاسه ټپي شوې و. نعیم پخپل ځاې ودریدو او نه پوهیدو چې دې به یې وپیژني او که نه؟ بیا ورو ورو د ده له مخې تېر شو. الماني سترګې وغړولې اونعیم ته یې وکتل خو داسې نه ایسېده چې دې یې پیژندلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندي خبرې نه کولې او هرسهار به د نعيم په ليدو ورته موسکې شو. نعيم د ده په ليدو غوښتل چې ورسره خبرې وکړي او د ده د غږ اوريدو ته په تلوسه شو. هره ورځ د ده د کټ سره ايسار شواو پوښتنه به يې ترې وکړه، " څنګه يې ؟" په ځواب کې د ده په مخ موسکا خپره شوه او سترګې به يې پټې کړې.

بيا يوه ورځ يې په ماته ګوډه انګريزي ژبه کې وويل، " زه مرستې ته اړتيا لرم، دلته هره ورځ د لمروړانګې راته تکليف راکوي، که ما ته په دننه کوټه کې ځاې راکړې شو نو ..." نعيم د ډاکټر سره خبره وکړه نو ده وونه منل خو د نعيم په ټينګار اخر يې اجازه ورکړه چې يو ټغر د ده کټ هغه ډډې ته وځړول شي چې د وړانګو مخه ونيسي.

د وخت په تېريدو د نعيم په زړه پروت پيټې لا دروند شو. کله کله به د الماني د کټ سره ودريدو چې ورته وواي، " ما ستا په خښته کې چړه منډلې وه" خو بيا به هم هغسې ترې تېر شو. يوه ورځ هغه ټپي ورته وويل، " تا راسره مرسته کړې ده، زه غواړم چې ستا لپاره څه وکړم. که د چيړ لرګې او يو څو اوزار دې راوړل نو زه به درته بدل لاس جوړکړم، ما د خپل پلار نه دا کار زده کړې و" نعيم ورته وويل چې دې اړتيا نه لري خو الماني ټينګار وکړو چې دې ټوله ورځ بېکاره ناست وي او ځان ته مشغولا غواړي.

نعيم د ډاکټرپه اجازه د لرګي يوه ټوټه او اوزار راوړل نو دې پرې بوخت شو. څو ورځې وروسته الماني بندي د لرګي نه يو ښکلې لاس جوړکړواو په بله ورځ نعيم ته د نوکري د ختميدو امر راغلو.

په کلي کې نعيم اوس درانه کارونه نشول کولې. ماښام به دې چوپال (هوجره) ته ولاړو نو ټول به په درناوي ورته ودرېدل. دې د کلي يواځينې ځوان و چې د جنګ نه ژوندې راغلې و او د امتياز نښه (ملټري کراس) يې په سينه ځړوله. د دې بادرۍ سره نعيم ته څو جريبه زمکه هم ورکړې شوې وه. ده به اوس په مړه ګېډه ډوډۍ خوړه او ښه خوب به يې کوو. د لرګي هغه لاس چې الماني ورته جوړکړې و، په لستوڼي کې يې بند کړو اود کلي د کبډۍ او د ګاډيو د ځغاستې په سياليو کې په اس سپور ورتلو. د ده د ماما زوې او ماشوم وروړعلي به د پلار سره پر زمکو کار کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

روشن اغا نواب موټر اخستې و او د کلي د هرکور په سرد موټر ماليه ټاکل شوې وه. يو ماښام نعيم پخپل اس سپور د روشن اغا د كور مخې نه تېرېدو او له ديوال يې وليدل چې د کلي بې وزله کروند گرو د منشي مخ ته پر زمکه ناست زارۍ کولې چې له دوي دې د موټر ماليه نه اخلي ځکه اولادونه به يې وږي پاتې شي. منشي ورته په سخته وويل چې که ټاکل شوي غنم يې ورته ورنه کړل نو له کورونو به يې ووباسي.
په کلي کې د نعيم نه پرته بل ولوستي کس د کلي استاد هري چند نومېدو چې ځان له يواځې اوسېدو. يو ماښام نعيم د هغه په بلنه ولاړو او چايو ته کښېناستل. هغه ورته وويل چې د هند دا نوابي نظام د انگريز د استعمار ملاتړ کوي او د دې د ليرې کولولپاره بايد هر څه بدل شي. هري چند د کانگرس گوند لپاره کار کوو او نعيم يې راوهڅوو چې دوي سره د نظام د بدلولو لپاره مل شي. خو د گوند په غړيتوب ممکن د ده ميډال او زمکه ترې انگريزان واخلي. نعيم ورته غاړه كيښوده اود کانگرس گوند رسمي غړې شو.
يو کال د هند په بېلا بېلو ځايونو کې د پټو سياسي کارونو نه وروسته نعيم په ژمي کې کلي ته راغلو. پلار يې د ده پر زمکه گنې کرلې و او په گانۍ کې يې گوړه جوړوله. په ډيلي کې په لومړي ځل د هندو او د مسلمان جگړه شوې وه او استاد هري چند ورته وويل داسې ښکاري چې د دې تر شا د هغو خلکو لاس دې چې د هند ولس ته واک ورکول نه غواړي.
په بله ورځ د کلي په کوڅو کې غوغا شوه چې استاد هري چند پخپل کورکې چا وژلې و. نعيم کوڅې ته راوتلو نو يو ميراثي ورته وويل، " د غوا په حلالولو فساد شوې و ، استاد د مسلمانانو پله وي كوله چې هندو ځوانان ورته په قهر شول" نعيم له ژوند مايوسه شو او ټوله ورځ يې په کټ کې تېره کړه. په هغه ماښام د ده پلار له پټيو راغلو نو سينه يې خرابه وه. کورني درمل يې ورته وکړل، د نانا او د ځنگلي بنفشې چاې يې ورله ورکړې خو دې د شپې مړ شو. د کلي ټول خلک د ده جنازې ته راغلل.
د روشن اغا نه وروسته اوس د کلي تر ټولو شته من سړې نعيم و او هر چا ورسره زړې سوي کوله .
نعيم په څو مياشتو کې نورغوايان واخستل او زمکه يې په اجاره ورکړه.
ده د کلي نه بهر يو پوخ کورهم جوړکړو چې ځان له يواځې پکې اوسېدو.
خو ډوډۍ لپاره به د پلارکور ته ورتلو. يو وار ده په ډيلي کې د خپل کاکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ولیدل نو د روشن محل نه د یو واده کارډ یې ورښکاره کړو. د روشن اغا د زوې پرویز واده و او د تره په ټینګار دې هم د تلو لپاره راضي شو. ده خپل هغه پوځي لباس واغوستو چې د ځانګړو موقعو لپاره یې ساتلې و. د کوټ په سینه رنګین پټې او ورلاندې یې خپل میډال وځړوو.
ده خپل د لرګي لاس په جیب کې کیښودو او خولۍ یې په سر کړه چې یوه وزره پکې ټومبلې وه. په روشن محل کې جشن و او هغه ټول ماشومان چې څو کاله وړاندې یې لیدلي و اوس ځوانان و. د ده د عمر ځوانان ورته د پاخه عمر ښکاره شول نو پخپله یې هم د زړښت احساس وکړو. ټ ول د ده چاپیره راټول شول او د ده میډال او پوځي لباس ته یې د خوښۍ په سترګه کتل. انګریزان به هم د ده درناوي ته ودرېدل. بیا ده عذرا ولیده او هغه پخوانۍ مینه یې بیا راتازه شوه.
د روشن پور په تاریخ کې داسې چرې نه و شوي. نعیم د عذرا سره واده غوښتو اوروشن اغا پرې خوښ نه و. د نعیم کورنۍ ورته له ځان ټیټه ښکاریده. د عذرا مور او خاله د دې مخالفت کوو چې هغه یو کروند ګرو، سره له دې چې ځیني نورخلک د هغو دواړو ښځو په شرافت شک من وو. د ټولو مخالفتونو نه وروسته هم په ژمي کې د عذرا او نعیم واده وشو. د دوي د استوګنې لپاره روشن اغا د کلي په باغ کې یو لوې کور جوړ کړو. خو لږه موده وروسته عذرا ته د کلي ژوند بې خونده ښکاره شو او دا به د اوږدې مودې لپاره ښارته ولاړه.
یو سهار نعیم په کلي کې خبر شو چې د امرتسر په یو باغ کې د انګریزانو په ډزو زرګونو کسان وژل شوي و. عذرا او نعیم دواړه هغه ځاې لیدو ته ورغلل او وې لیدل چې د انګریز د ظلم پر ضد د خلکو احساسات نور هم راپاریدلي و او په یو غږ د دې وژنې غندنه کیده . عذرا د نعیم سره په کلیو کې د خلکو سره لیدل پیل کړل او دوي یې له خپلو حقونو خبرول. په روشن پورکلي کې د انګریزاستاځي چې د مالیې د راټولولو لپاره راغلو نو خلکو یې مخالفت وکړو او نعیم د دې مخالفانو مشري وکړه.
د دسمبر په میاشت کې د انګلستان د ملکې زوې د ویلز شهزاده د هند رسمي سفر ته راغلو نو عذرا او نعیم د دې پر ضد د احتجاجي پاڼو د ویشلو په کار لاس پورې کړ. هر ځاې د جلسو او د جلوس تابیا شوې وه. نعیم ته په جاټ نګر کې د یوې جلسې ته د خطاب بلنه ورکړې شوې وه. دې چې ورته ورسېدو نو هغه ځاې د هرې خوا نه پولیسو محاصره کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. خلک د هغې کوڅې چاپېره راټول و چې په لرگينو تختو بنده کړې شوې وه.
نعيم تر غرمې انتظار وکړو او يو وخت يې د لرگي د يوې تختې نه ځان ور دننه کړو او په يو گاډئ وختلو. تر څو چې پوليسو فعاليت کوو، په زرگونو خلکو تختې ماتې کړې او د نعيم چاپېره ودريدل چې دوي ته يې وېنا کوله. نعيم داسې وېنا پخوا چرې نه وه کړې او يو ساعت وروسته چې پوليسو ورته په لاس کې ولچک وتړل نو ده مزاحمت ونکړو او په ارام ورسره روان شو.
نعيم لپاره د لکهنئو دې بندي خانې ته تلل حيرانوونکې خبره نه وه. د ده په زرگونو ملگري په سياسي فعاليتونو د هند په لر و بر کې زنداني شوي و. خو د ده لپاره هغه ښکنځلې چې ده د ساتندويانو او د نورو بنديانو له خلې اوريدې د منلو وړ نه وې. د ده د لرگي جوړ شوې لاس د پوليسو په وهلومات شوې او ترې واخستل شو. څو مياشتې هم دغسې تېرې شوې او نعيم د زندان د سختو سره عادت شو. هلته بنديانو ته د کسب زده کړه کيده. نعيم په خپل روغ لاس د ستن تار او د گنډلو چل زده کړې و. يوه ورځ د يو پخواني ملازم له خوا يې ليک تر لاسه کړو چې تره يې مړ شوې و.
د برېطانيې حکومت په هند کې د خلکو د نارامئ د پلټنو لپاره يوه استاځې ډله د انگلستان نه هند ته ور واستوله چې سايمن کميشن نومېده. عذرا خپل پلار او ورور ته وويل چې دا د نعيم سره په بندي خانې کې د ملاقات لپاره ورځې خو اوس د زرگونو نورو خلکو په شان د لکهنئو د اورگاډي په تم ځاې کې ولاړه وه . خلکو په لويو تختو د انگريزي درې توري ليکلي و. " سايمن بيرته ولاړ شه"
په احتجاج کوونکو کې ډيرو خلکو ليک ولوست نه و کړې خو دغه درې توري يې په چيغو چيغو ويل. " سايمن گو بېک " عذرا د نورو څو ميرمنو سره د مظاهره کوونکو په لومړئ ليکه کې ولاړه وه چې نابېره يې سترگې په خپل ورور ولگېدې. پرويز په يو اس سپور د هغو پوليسو شا ته ولاړ و چې د مظاهره چيانو د ټکولو لپاره هلته استول شوي و. دا حيرانه شوه ځکه د دې په اند پروېز بايد هغه ورځ په ډېلي کې وې. هغې د څو کسانو شا ته د پټېدو هڅه وکړه او هم هغه وخت سپارو پوليسو وځغستل.
خلکو هرې خوا ته منډې وهلې او عذرا پخپل سر د کوټک گوزار وخوړو نو دا هم په منډه شوه. يو سړي د خلکو شا ته عکسونه اخستل او عذرا نيغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه د کېمرې مخ ته ودریده. د سایمن کمیشن غړي چې په کوم اورګاډي کې سپاره و، دا په لکهنو کې تم نشو او وړاندې ولاړو.
په بله ورځ عذرا چې روشن محل ته ورسیده نو په سر یې پټۍ تړلې وه. مور ورسره خبرې ونکړې او ترور ورته وویل چې ورور او پلار ترې سخت خفه و. هغه د پلار کوټې ته ولاړه نو پر مېز ورځپاڼې ایښې وې چې پکې د دې عکس هم چاپ شوې و. پلار یې د نور کله په شان ورته په سر لاس کېښودو. پرویز په یوې کرسۍ داسې ناست و لکه چې عذرا یې نه پیژندله.
روشن اغا ورو غږ کې خبرې پیل کړې چې دا ولې مظاهرې ته تللې وه. عذرا ورته سپیناوې کوو خو خبرې یې نشوې کولې. ورور ورته پېغور ورکړو چې میره یې بندي و او غواړي چې پخپله هم بندي خانې ته ولاړه شي. عذرا په لومړي ځل پخپل کور کې ځان ډېر یوائځې احساس کړو.
څو میاشتې وروسته نعیم خوشې شو او تر څو چې عذرا خبریده، دې په اور ګاډي کې د ډېلي تم ځاې ته رسیدلې و. عذرا ورسره هم هلته ولیدل. هغه زمکه او امتیازات چې د پوځي میډال په ګټلو ورله انګریز ورکړې و، بیرته اخستل شوي و.
عذرا په روشن محل کې اوس ځان دومره پردې ګڼلو چې په کلي کې یې د اوسیدو فیصله وکړه. د نعیم کشر ورور علي اوس د شپاړسو کالو تنکې ځوان و خو ټوله ورځ به خوشې ګرځیدو. نعیم یوه ورځ د پلار کور ته ولاړو او دې یې پټیو ته وویستو چې کروندې ته یې را وهڅوي. له ډیرو خبرو وروسته علي ورته وویل چې دې د کلي ژوند نه وېزاره دې او له نوکرۍ وروسته د ترور لورعایشې سره واده کول غواړي. نعیم ورسره لوز وکړو او دې یې ښار ته بوتلو. هلته د ټوکر په یوې کارخانې کې یې ورته ملازمت ومونډلو.
د کانګرس له خوا اوس د انګریزانو د جوړو شویو شیانو پریکون اعلان شوې و. ګاندهي ټول ولس ته غږ کړې و چې مالګه دې پخپله جوړه کړي. د سپرلي په پاې کې د مالګې د جوړولو دې تحریک دومره زور ومونډلو چې په روشن پورکې د نعیم په کورکې چې اوس خوشې پروت و، د مالګې جوړولو تابیا وشوه. یو لوې د ګوړې جوړولو کړهې (کړاي) په اور باندې شو او څو ورځې پکې د کوهي اوبه پخیدې خو مالګه ترې نه راوتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي د خپلې ښځې سره کلي ته راغلې و او دې هم درې ورځې د دې اور چاپيره کښيناستو.
اخر د کلي په بله څنډه يو کوهي ته يې پام شو چې اوبه يې مالګينې وې. اوبه وويشيدې نو ټولو ورته داسې په هيله منو سترګو کتل چې پاخه فصل ته به يې هم نه و کتلي. له ډيرو خوټکيدو وروسته کله چې اوبه په لوښي کې دوه انچه ښکته شوې نو په اړخونو يې سپينې نښې پريښودې. ډيرو کسانو په يوه خله وويل، " مالګه" او وربانديې پرېوتل. بيا هر چا دا سپين پخپلې ګوتې موښل اوڅکه يې کوله. "مالګه ده مالګه" ، پرتاپ په چيغه وويل. کله چې د کړهي په تل کې لرې اوبه پاتې شوې نوپکې سپينه مالګه ښکاره شوه. ټولو ځوانانو له خوشالۍ ناره کړه او له کروند ګرو يې د پوټې مالګې په بدل کې پاو غنم واخستل چې د ګوند غړو ته پرې ډوډۍ پخه کړي.
نعيم او عذرا په هغه جلسه کې ګډون وکړو چې پکې د کانګرس نه بيل شويو مسلمانانو د مسلم ليګ په نوم د يو نوي ګوند د جوړولو اعلان کړی و. خو د ژمي په پيل کې نعيم د عذرا سره جنګ وکړو او دې بېرته کلي ته ولاړو. عذرا د دې جنګ حال پلار ته نه ويلو خو مور يې خبره شوه او دې ته يې ډير نصيحت وکړو چې بايد مېړه سره سم ژوند وکړي. دوه اوونۍ لا تېرې نه وې چې له کلي خبر راغلو چې نعيم فالج وهلی و.
عذرا لکه د بې ځالې مرغۍ په روښن محل کې ګرځېده او چرت به يې وهلو چې څه وکړي. اخر کلي ته ولاړه او د خپل ويجاړ کور په دروازه ورننوتله. کور خوشې و او څو نوکرانو ته يې د دې د صفاي وويل. ماښام په تياره کې د نعيم پلرني کور ته ورغله چې پخوا ورته نه وه تللې. نعيم د دې په ليدو حېرانه شو او د پورته کېدو هڅه يې وکړه خو پښه يې شل وه. عذرا ورسره نږدې کښېناسته او په ژړا شوه. د نعيم مور د ګرمو تېلو سره را دننه شوه او سره له دې چې پخوا يې امږور نه وه ليدلې پوهه شوه چې دا څوک وه. مور يې د نعيم په فلج پښه د تېلو مالش وکړو، عذرا د کوټې په منځ کې ابښې بخاري کې نور لرګي کېښودل او دروازه يې پرانسته چې لوګې بهر شي. عذرا د څو ورځو د مينت زارۍ نه وروسته نعيم دې ته اړکړو چې ښار ته د درملنې لپاره ورسره ولاړ شي. نعيم يو وارې بيا په روښن محل کې مېشت شو. د دوېم لوې جنګ د ختمېدو يوه اوونۍ تيره شوې وه چې نعيم د امسا په مرسته د ګرځيدو جوګه شو. عذرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اوس پخپل کورکې د ورونړو خوېندو او د وریندارې چلن مصنوعي ښکارېدو. هغې به د نعیم ټول کارونه پخپله کول او یوه ورځ یې ورته وویل چې دوي به بیرته کلي ته ولاړ شي. نعیم په دې راضي نه و او عذرا ته یې ډاډ ورکړو چې دې به یو ځای ملازمت وکړي چې د دې په کورنۍ پیټې نه شي.

د سیمټو په کارخانه کې شپه او ورځ مشینونه چالان و او د کار ګرانو لپاره یو قانون جوړ و چې هر کس باید اته ساعته کار وکړي. خو عجیبه خبره دا وه چې د ډوډۍ او د نورو اړتیاو لپاره یې وخت نه ورکوو. د ډوډۍ لپاره به یو لوې زنګ وغږېدو نو کارګرانو به هم هغسې د کار په ځایونو هغه خواړه چې له ځانه سره کور نه راوړي و، ژر وخوړل. هر څوک چې د خپل مشین نه لیرې کیدو نو بل ته به یې د کار سپارختنه وکړه. علي د ډوډۍ پر وخت هیڅ نه خوړل ځکه ده سره به څه نه و.

دې دټوکر له کارخانې راوتلې و او د زیات معاش لپاره په دې کارخانه کې ملازم شوې و. عایشه ورته ناروغه په کټ کې پرته وه. ماښام کور ته په رسیدو یو څه به یې ژر ژر پاخه کړل، هغې له به یې ورکړل او پخپله به یې هم وخوړل. په هرو دریو میاشتو کې چې ده سره به څو پیسې سپما شوې نو مېرمنه به یې ډاکټر ته بوتله او دارو به یې ورله واخستل.

په کارخانه کې د ده یو ملګرې بشن له ده هم خوار و. هغه به هره ورځ د اوربشو ډوډۍ راوړه او که په لاره کې یې چرته بیرې راټولې کړې وې نو دا به یې د علي سره شریکې کړې. دلته د کار شرایط دومره سخت و چې اخر د دوي اتحادیې د کار بندۍ فیصله وکړه. یوه ورځ څلور بجې د ورځې کار پاې ته د رسېدو زنګ وغږېدو نو ټول مزدوران په ډلوډلو بهر روان شول. تر څو چې مشران خبرېدل نو نیم نه زیاتو کارکونکو یې بهر د لوې دروازې مخ ته نارې لګولې.

د کارخانې د خاوند له خوا ګومارل شوي مشرانو ژر ژر هغو ته چې دننه پاتې و، د لوړو معاشونو خبره وکړه او لویه دروازه یې وتړله. علي هم د لوې دروازې لور ته روان وچې دننه راګېر شو. یو کس ته یې زارۍ کولې چې د ده مېرمنه ناروغه ده او دې په کاربندي کې نه و شامل. خو هیچا د ده خبره نه اوریده. په لوېه دروازه اوس وسله وال پولیس ولاړ و. څو انګریزان په موټرو کې راغلل چې یو پکې انجینیر و. نورو د اتحادیې د مشرانو سره خبرې پیل کړې او پاتې مشرانو ټوله شپه لکه د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزدورانو د مشینونو په چلولو کې لاس کوو. علي او نور خلک د دوي جوش ته حېرانه و. ماښام د ټولو لپاره د کارخانې په کینټین کې غوښه وریته شوه او په غوړو کې ډوبه حلوه یې کارګرانوته ورکړه.
تر نیمې شپې د کارخانې د لوې دود کش نه لوګې وتلو خو بیا په یو مشین دومره فشار راغلو چې کار یې پرېښودو او ورسره لوګې هم بند شو. بهر مزدورانو ناره کړه او د دوي شعارونو په شور کې انګرېزان له کارخانې ووتل. شیبه وروسته لوې دروازه پرانستل شوه او د اتحادیې مشران د ګلانو امیلونه په غاړه د خلکو په بدرګه لکه د بریالي کوماندانانو رادننه شول. د کارخانې مشر د دوي ځینې غوښتنې منلې وې او په نورو غورکېدو.
نعیم د تعلیم په وزارت کې پارلیماني سکتر ټاکل شوې و. هیڅوک خبر نه و چې څنګه خو هر چا ته دا جوته وه چې په دې ټاکنه کې به د روښن اغا سیاسي اغېزې لاس کړې وي. نعیم په دفتر کې د کار هیڅ تجربه نه لرله خو په لنډه موده کې یې دا زده کړل. په دفتر کې یوکس د انیس الرحمان په نوم د ده ملګرې شوې و. هغه له ده ځوان و خو د ده په شان د کتابونو د مطالعې شوقین و. د نعیم په وېښتو کې اوس سپین لګیدلي و اوتمبکو به یې څکول. په کور کې به زیات وخت دې په کتابونو ولوستلو بوخت و ان تر دې چې د باغبانۍ شوق یې هم د لاسه ورکړې و. هر سهار د خپلې امسا په زور د کور نه بهر چکر لپاره ورتلو. عذرا به هم ورسره وه چې ورزشونه به یې پرې کول.
یو ماښام دې د انیس الرحمان له کوره په موټر کې روښن محل ته راغلو نو وې لیدل چې ټول ملازمان د باغ یوې څنډې کې راټول او د ښار لوري اسمان ته یې سترګې نیولې وې. د اسمان په هغه برخه کې سره رڼا ښکارېده او نعیم هڅ وهلو چې یو ځاې به اور لګیدلي وي. دې برنډې ته راغلو نو په یو مېز ایښې ټیلیفون زنګ غړیدو. هلته یوه خدمت ګاره ناسته او هره شېبه د زنګ پر غږ به یې ټیلیفون ته په وېره وکتل.

نعیم له کوره راوتلې او د ډېلي ښارختیځ لوري ته روان و. د یوې کوڅې په منځ کې ناست سپي ورته وغپل نو دې هېښ شو خو ګامونه یې تم نشول. یو وخت د لرګي د سوځیدو بوي یې حس کړو او د ده سپېړمو ته لوګي کډه وکړه. څو شېبې وروسته دې د تنګو کوڅو په منځ کې یو میدان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ولاړ و. چاپېره يو ځو دنګ کورونه د اور په غرغنډو سوځېدل او بې شمېره خلک يې ننداريې ته ولاړ و. ښځو د کورونو له دروازو تا کوو ، چا د خپلو سترګو اوښکې پاکولې، بلې پوزې ته د لوپټې پيڅکې نيولې و. خو په راټولو کسانو کې هيچا د اور د وژلو هڅه نه کوله.
د اطفايې يو انجن چې په تنګه کوڅه کې دننه نشو ورتلې، بهر پر سړک ولاړ و اوکار کوونکو د يو نري پايپ په واسطه اوبه شيندلې چې د دې دومره ډېر اور لپاره بس نه وې. يوې خوا ته له نورو کورونو خلکو خپل سامان بهر ايستلو اوځو کسان په چيغو بهر او دننه تلل راتلل. د پوليسو غړي بې ښې بې بدې اخوا ديخوا په منډه و. نعيم بيا سړک لوري ته روان شو. د بلوايانو يوه ډله د تيارې کوڅې کې ښکاره شوه او په بلې کې تري تم شوه. دوي لنګوټي تړلي و، مخونه يې په تربوزک پټ او بربنډ ځانونه يې په رڼا کې ځليدل. د پوليسو يو ځو ځوانانو دوي پسې منډه کړه.
يو پوليس نعيم ودروو او ترې پوښتنه وکړه چې ځوک او چرته روان و. نعيم خپل نوم او پرې شوې لاس ښکاره کړو. پوليس ورته په ښکنځلو د يو دکان مخې ته د کښيناستو امر وکړو. پوليس ځو شيبې يوې يوې کوڅې کې وکتل، بيا د خپلو دوو ملګرو په ليدو يې ورسره پټې خبرې وکړې او يوې خوا ته روان شو. نعيم لږ وخت هم هلته په دکانچه ناست و خو بيا دې هم له کوڅې ووتلو.
ځه وخت وروسته دې د يوې بنګلې مخ ته ودريدو چې په دروازه نه ځوکيدار و او نه سپې. ده زنګ ووهلو اوپه انتظار شو. يو سپين ږيرې نوکر بهر راووتلواو د ده په ليدو حيرانه شو خو ژر يې دننه کړو. دننه انيس الرحمان ورته سترې مشې وويل، " خبر يې اوس د شپې درې بجې دي او په ښار کې بلوه روانه ده؟" نعيم ورته وويل، " هو ما پخپلو سترګو وليدل ، ما له خوب نه راتلو."
يو ملازم د انيس په امر چلمچي او اوبه راوړل او نعيم ته يې ښې ومينځلې چې په خاورو او مرداريو لړلې وې. ده وويل، " زه په ارام خوب نشم کولې ځکه ما يو کس وژلې و" انيس ورته وويل، " قتل؟" نعيم ويل، نه...نه...ما پخپله نه و وژلې. د جنګ په ميدان کې ما بارود راوړل او د دښمن پوځيان مې وليدل چې زمونږ سنګر ته نږدې و. دننه زما ښوونکې ناست و چې يو ميړنې او خوش بخته سړې و. زما ترې قصد کيدو. زړه کې مې يو پټ ارمان و چې دې به کله وژل کيږي. يو بم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپرېوتو نو زه پر زمکه سملاستم. ده فکر وکړو چې زه ټپي يم او غږ يې راباندې وکړو. خو ما ورله ځواب ورنکړو. دې زما د ژغورلو لپاره له سنګر را بهر شو او د دښمن په ګوليو سورې شو"
په بل سهار نعيم د روشن محل نه د وتلو فيصله وکړه او د عذرا سره يو بل کور ته يې کډه يوړه. د پارليمان ودانۍ ته به اوس ډېر خلک راتلل. د هند د بش پېره خپلواکۍ لپاره خبرې په وروستي پړاو کې وې. د انګريزانو استاځي لارډ ماونټ بيټن به د شپې تر ناوخته د ټولو مشرانو سره خبرې کولې. په دې وخت کې د هند د هر يو ګوټ نه د حکومت پر ضد د بلوه او د مظاهرو راپورونه راتلل. د دې لوې هيواد وېش د هند ځلوېښتو ميلينو وګړو لپاره د انديښني وړ خبر و. د داخله چارو د وزارت په پارليماني دفتر کې هم يوه خاموشه هنګامه روانه وه.
د نعيم دفترد دې ودانۍ په بره پوړ کې و او ده په کار ځان بوخت کړې و. يو وخت دې له دفتر ووتلو او بهر له برنډې ليرې د باغ نه اخوا پر سړک يې د خلکو ګڼه وليده. دوي شعارونه ورکول او نارې لګولې خو پوليسو هم هلته ايسار کړي و. نعيم ته په دې خلکو کې د علي ځېره هم ښکاريده او په خپلو خيالونو کې يې د کلي کوڅې ليدلې. دې خبر نشو چې څه وخت انيس هم له دفتر راوتلې، د ده شا ته ولاړ و. د ده په اوږه يې لاس کيښودواو په ورو غږ يې وويل، " کاواکه هجوم دې، لکه د غوايانو بې ترتيب او مردار"
ده يوه زهر ژن خندا وکړه او بېرته خپل دفتر ته ولاړو.
نعيم د برنډې نه د کانفرنس خونې ته روان شو. هغه وخت ده ټول مشران وليدل، پنډت نهرو، جناح، راج ګوپال اچاريه، کرپ لاني، لياقت علي، بلديو سنګ او نور چې دننه ولاړل نو محافظانو د خونې ټولې دروازې ورپسې پورې کړې. ده د کوټې له کړکۍ وليدل چې انيس الرحمان دوسيې يوې اوبلې خوا وراستولې. د نعيم په غوږ کې اوس هم د ده غږ انګازې کولې. د ده په خبرو کې څومره کرکه وه او د هغه لپاره دا دومره يوه سړې اوس د انساني کمزورۍ او د خود غرضۍ يوه بيلګه وه.
نعيم خپل ځان په دې ودانۍ کې بې ځايه احساس کړو. ده ديوال سره ډډه وهلې وه او چرت يې وهلو چې زه ولې د هغو خلکو په منځ کې نه يم چې پخپلو مټو يې انګريز په ګونډو کړو؟ ناڅاپه د ده زهن روښانه شو اوژر خپل کوټ يې په غاړه کړه، امسا او خولۍ يې راواخستل اوله دفتر ووتلو.
انيس الرحمان ورپسې غږ وکړو، " چرته ځې، کانفرنس روان دې او بهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په قهر دي" نعیم ورته مخ واړولو، " دا سهارګوري؟ یو ځل چا راته ویلي و چې د خداې پاک په نړۍ کې هر سهار د نوې خپلواکۍ او ښکلا سره پیل کیږي، د خداې په امان"
د پارلیمان د ودانۍ نه بهر ده د ازادۍ احساس وکړو او بیا د مظاهرچیانو په ډله کې ورننوتو. هلته د تورو، مردارو خلکو د وجود بدبوي یې احساس کړو، په تیل ماتیل کې دې بلې خوا ته ووتلو. په زرګونو خلکو نارې وهلې، " انقلاب زنده باد، اکهنډ بهارت زنده باد، پاکستان زنده باد، حکومت بریطانیه مرده باد، " نعیم خپله خولۍ په امسا وټومبله او دا یې لوړه کړه ، په پورا زور یې ناره کړه، " ازادي ..زنده باد" د ده په غږ نږدې څو کسان ورته وموسېدل خو هغوي د ده د ازادۍ په مفهوم خبر نه و.
څو ورځې وروسته په ښار کې اخوډب زیات شو او ډیرو خلکو کډې بارکړې. د اورګاډي تم ځاې کې په زرګونو انسانانو د سفر لپاره ټکټونه اخستي و خو د دوي د اوړلو لپاره ګاډي نه و. که څه هم ترهغه د مشرانو تر منځ خبرې رواني وې او دا هم څرګنده نه وه چې د هند کومه برخه خوندي وه خو دا اوازه ګډه وه چې ملک به د هندو او مسلمان تر منځ وېشل کیږي. هغو خلکو چې دا یو ناشونې کار بللو، لیدل چې ډیرو کسانو بې له دې چې خپل منزل ورته معلوم وي ، کډه په سر کورونه پریښي و.
څو ورځې وروسته د روشن محل په لوې تالار کې د کور ټول غړي راټول و. عذرا هم هلته وه خو نعیم پکې نه و. پروېز د دوو ساعتو نه خبرې کولې او اوس ستړې شوې و. له سهاره یې پلار ته د پاکستان ته د تلو لپاره دلایل ورکول. ده د ډېلي نه تر لاهور پورې د الوتکې ټیکټونه اخستي او پرته له دې چې پلار نه اجازه واخلي، د کور سامانونو د تړلو امر یې کړې و.
روشن اغا یوه خبره بیا بیا کوله چې، " دا زما کوردې، د دې بن سټ زما مشرانو ایښې و، مونږ ټول په روشن پور کې... پروېز ناهیلې شو او د ده خبره یې پریکړه، " روشن پور، روشن پور...تاسو له دې ځاې نه خبرې کوئ، فکر مو دا دې چې د روشن پور خلک اوس هم درته پټ من دي؟ نن تاسو روشن پور کې قدم نشوئ ایښودې. هغوي زمونږ منشي او ټول کارکوونکي وژلي دي. نن مو په کلي کې هیڅوک نه پیژني"
پلار یې وویل، "خلک به څه واي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پرويز صبر تمام شو، " نو بيا مونږ درنه ځو"
روشن اغا خپلې ميرمنې ته وکتل چې سترګې يې ښکته وې. بيا يې عذرا ته مخ واړوو، پرويز په زوره وويل" عذرا مونږ سره ځي، نعيم کله زمونږ خبره منلې ده چې اوس به يې وومني؟ خوښه يې خپله ده ، ځي او که نه".
روشن اغا بيا مېرمنې ته وکتل او په وېزاره لهجه يې وويل، " نو ولاړ شئ، زه مو نه منع کووم"
ماځيګر دوي ټول هواي ډګر ته روان شول او روشن اغا په اوښلنو سترګو ورته په مخه ښه وويل. فيصله دا شوې وه چې کله حالات ښه شول نو دوي به روشن محل ته بېرته راځي. روشن اغا د خپل يو پټ من ملازم حسېن سره پاتې شو. په هغه ماښام د روشن محل ټول نوکران ورک شول او د شپې چا دې لوې کور ته اور ورته کړو. روشن اغا او حسېن د شا دروازې نه په وتلو خپل ځانونه وژغورل. خو بلوايان يې وليدل چې لوړ دنګ سيکان او د ټيټې طبقې بې وزله خلک و. دوي د کور سامانونه په باغ کې راويستل، اور به يې ورته کړو او شور ماشور به يې جوړ کړو. په هغه سړک نور لوې کورونه هم په اور کې سوځېدل چې د ځينو اوسېدونکي د روشن اغا ملګري و. روشن اغا او حسېن د سړک نه وراخوا په پټيو کې روان و چې د باران له کبله زمکه يې خټه شوې وه. په څو ځايه دوي په کندو کې پرېوتل او اخر د شپې نهه بجې دوي هواي ډګر ته وورسېدل. د روشن اغا زړه ډاډه شو، ځکه د الوتکې په تلو کې اوس هم دوه ساعته وخت لا پاتې و.
د ډېلي نه لاهور ته تلونکي په لويه لار د پنځوسو کسانو يوه ډله روانه وه. په هر څو ميله کې د دې ډلې سره نور خلک به هم مله شول. نعيم په هغو پنځوسو کې شامل و چې له ډېلي يې سفر پېل کړې و. دوي سره د پوليسو څو ځوانان و چې زيات وخت يې يو بل سره خبرې کولې او بې له خپلو جامو نور څه يې نه لرل. خو د انسانانو هغه ډلې چې په لاره به ورسره مله شوې، چرګان، اسونه، غوايان او خره هم را په مخه کړي و. په دې قافله کې هره ورځ به دوه ډوله ګنګوسې خپرې شوې. يوه دا چې په راتلونکي ښار کې به په دوي يرغل کيږي او بل دا چې په راتلونکي ښار کې به يې هرکلې ووشي او حکومت به ورله د تګ اسانتياوې برابرې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعيم د تېرو دريو ورځو راهيسې هيڅا سره خبرې نه وې کړې. د ده ږيره لويه او جامې خيرنې وې. يو وخت په قافله کې بې له څه دليل ټېل ماټېل پېل شو نو د ده يوبوټ ورک شو. ده بل بوټ هم له پښې اوويستو او اوس يبله پښې روان و. د ده جيبونه تش او هيڅ سامان ورسره نه و. کله کله به ځان سره موسکې شو، بيا به يې پريشانه اخوا ديخوا وکتل خو ګامونه يې نه ودريدل. ده يو وار هم سوچ ونکړو چې عذرا يې څنګه پرېښوده او د هغې سره په وروستي ځل څه خبرې ووشوې. ده ولې د خپل کور دروازې پرانستې پرېښودې او څنګه دې ډلې سره روان شو.
داسې احساس يې کوو چې هر څه پخپله کېدل او د ده پکې هيڅ اختيار نه و. دې د خپل منزل نه هم خبر نه و چې هلته به څه وي يا څه به وکړي اوپخپل ځان کې ډوب و. د قافلې ځينو مېرمنو ته دې مجذوب ښکارېدو او د برکت لپاره به يې ډوډۍ ورکړه چې نعيم به بې له پوښتنې يا مننې وخوړه. انبالې ته په رسېدو وربانديې سخت باران پيل شو.
دوې پينځه ساعته په طوفاني باران کې د انبالې په تم ځاې کې ايسار و. دوه اورګاډي د ډېلي له لوري راغلل خو تم نشول او نعيم د دې په چتونو ناستو زرګونو خلکو ته کتل چې د باران له کبله د يو بل سره نښتي و. چاروواکو څو واري د تم ځاې نه د کډوالو د شړلو هڅه وکړه خو پاتې راغلل. بيا لکه چې خلک پخپله مايوسه شول او يوې او بلې خوا ته د تلو په هڅه ټېل ماټېل پېل شو. نعيم يو مېدان ته راوتلې و او په دې کشمکش کې نابېره د خپل ورور علي سره مخ شو. دې د غواي د ګاډي سره ولاړ و چې پکې د ده مېرمنه عايشه پرته وه. د باران له کبله ده د يوې تشې بوجۍ نه خولۍ جوړه کړه او نعيم ته يې په سرکړه. ده د نعيم د مور د مړينې حال تېر کړو او دا چې عايشه د تيرو لسو کالو راهيسې ناروغه وه. بيا يې وويل، " وګوره دومره په ګرانه مې په ګاډي ځپر جوړ کړې و، پروني طوفان رانه يوړو. اوس د پروړو نه هم اوبه څڅيږي. فکر نه کووم چې عايشه به د سفر تر پاې ژوندۍ پاتې شي. خداې خبر زمونږ سفر هم پاې ته رسيږي او که نه." نعيم غلې و او علي ورته د زړه براس ويستلو. " ته خو ډېر په ارام په روشن محل کې اوسېدې، د انګريز نوکري دې وکړه، له دې بې خبره شوې چې د پلار اولاد دې په څه حال دي. زه خبر يم چې ته ناروغه شوې وې او يو لوې ډاکټر ستا علاج لپاره روشن محل ته تلو. خو زه هم ناروغه شوې ووم، تا چرې روشن پور ته مخه ونکړه چې د مړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندي حال واخلي. تا خو ټول عمر عېش کړې دې. سبق دې په کلکتې کې وويلو، اوړي کې به غرونو ته تلې. اوس هغه څه شول؟ دا دې مونږ سره يو ځاى در په دره ګرځې"

نعيم په دې حيرانه و چې علي څنګه د يو تنکي ځوان نه په يو سړي اوختې و او اوس په لوې غړ يې ورسره خبرې کولې. ده نه هير و چې ورور سره يې له دولسو کالو وروسته ليدلي و. علي ډېرې خبرې وکړې او ورو ورو د ده په لهجه کې تاو سوړ شو. باران ودرېدو نو دوي سړک ته راووتل او يو وارې بيا پلي روان شول. علي اوس د خپل ژوند د تېرو دولسو کالو حال ويلو. د کارخانې نوکري يې پرېښوده نو په پوځ کې يې نوم وليکلو چې انګريزانو د دوېم جنګ لپاره جنګيالي روزل. دې درې مياشتې په کلکته کې پاتې شو چې له هغه ځايه د برما محاز ته به وراستول کېدو. خو علي په پوځي بارک کې ناارامه و او يوه ورځ خپل مشر ته په ښکنځلو سر شو. په بله ورځ دې پوځي محکمې ته وړاندې شو او دبند په سزا محکوم شو. د جنګ نه وروسته دې خوشې کړې شو او په کلکتې کې يې مزدوري کوله. بيا له هغه ځايه په مظاهرو کې يې ګډون کوو. په روشن پور کې مسلمانانو ژوند نشو کولې او د دوي زمکې سيکانو نيولې وې.

د کډوالو قافله اوس بيا په سړک روانه وه. د علي د ګاډي پر تخته يو سپين ږيري لاس ايښې ورسره روان و. نابېره يو ځاى دې راپرېوتو نو نعيم ودرېدو. علي ته يې وويل چې دې په ګاډي کې واچوه نوهغه په قهر شو. " هر چا ته په ګاډي کې ځاى نشو ورکولې، داسې خو ډېر خلک دي" نعيم هم هلته د سپين ږيري سره ودرېدو او د قدم اخستو نه يې انکار وکړو. يو څو نور سپين ږيري د ګاډي هغه تختې ته لاس رسولو لپاره د يو بل نه وړاندې کېدل. علي مجبور شو او هغه بوډا يې په ګاډي کې کښېنولو.

په هغه شپه دې قافلې کې د تبې د لاسه د يو کس د مړ ينې خبر خپور شو چې ځوان او په خپل ګاډي کې يواځې روان و. يو څو کسان د ده ګاډې د نيولو لپاره يو تر بل مخکې کېدل او پرې ور ودانګل. په دې غوبل کې د ګاډي د دواړو خواوو تختې ماتې شوې او د ځوان مړې ترې پر سړک راپرېوتو. خود ګاډي په سرهم هغسې غوبل جوړ و ترڅو د يو زوره ور لاس بر شو او غواې يې روان کړو. خلکو ورته په چيغه د مړي وويل نو دې ودرېدو او جسد يې بيا په ګاډي کې کېښودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څو شیبو کې ټول د دې نه خبر شول او قافله تم شوه. د مړي د خښولو تابیا کیده او هغو کسانو چې ګاډې یې نیولې و په چالاکئ هلته ایښې د لرګي صندوق نه د څادر ویستلو په بانه هر څه ترې راوویستل. د جنازې لمونځ ووشو، امام په ګاډي ودریدو او په تقریر کی یې وویل چې " مونږ به ثابت کړو چې د خپلو مړو درناوې کوو. نن د دې مومن په جنازه کې لسو زرو خلکو ګډون وکړو چې د یو ملک د سربراه په جنازه کې هم نه وي."
مړې خښ شو او د ده په قبر پینځو زرو کسانو د خپلې برخې خاوره واچوله. په دې کار هغه قبر دومره لوې شو چې کډوالو څو میله لیرې هم لیدې شو.
قافله تر نهو ورځو سفر نه وروسته جالندهر ته ورسیده. که څه هم په لاره ورسره په زرګونو نور خلک مله و خو د قافلې حجم اوس په کمېدو و. د دې سبب دا و چې په پنجاب کې په دوي څو وارې حملې شوې وې. د تېرو پینځو ورځو نه ورباندې هره ورځ حمله کیده. یرغل کوونکي د کلیوعادې کروندګر و چې ځینو سره وسله او نورو به کوتکې او چړې راوړې وې.
په لومړیو ورځو کې د قافلې خلکو ورسره مقابله کوله خو ورو ورو دوي دومره ستړي شول چې د وسله والو په لیدو یا به وتښتیدل او یا به یې ځانونه مرګ ته ورکړل.
د هرې حملې نه وروسته مړي به یې پر ځاې پرېښودل او پاتې خلک به ورباندې ولاړل. ځوانې ښځې وتښتول شوې او سپین ږیري به له کمزورئ هم هلته د مړو سره ناست پاتې شول. د دې قافلې په وړاندې به کله کله نور مړي پراته و چې د نورو حملو حال به یې ویلو. د داسې مړو په لیدو به دوي خوشاله شول چې د یو ممکن خطر نه ژغورل شوي و. کله کله به دوي د نورو قافلو وژونکي ولیدل چې د سړک پر غاړه به ناست و خو دومره به ستړي و چې دوي ته به یې څه نه ویل. نور کله به حمله کوونکو مړي او ټپیان یوې ډیرئ کې راټول کړي و او په اور به یې سیزل. په داسې وخت کې به د قافلې خلک لکه د سیوري خاموشه د دوي څنګ نه تېر شول.
په دې اړ و دوړ کې نعیم څو وارې د علي نه ورک شو خودې به په ګاډي وختلو او چاپېره به یې د ورور لټه وکړه. بیا هر ځاې چې به یې په نښه کړو، هلته به ولاړو او په بدو ردو ویلو بېرته ګاډي ته راوستلو. دوي اوس امرتسر ته نږدې و او نعیم د تېرو څو ورځو راهیسې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. دومره خبرې به يې کولې چې هيڅا به ترينه پوښتنه نه کوله او نه د ده خبروته چا غوږ اېښودو. يوه ورځ يې علي ته وويل "غوږ اونيسه، يوه بله خبره به درته وکړم. عذرا...زما مېرمنه ډېره ستره ښځه ده. هغه هيڅ انديښنه، جنجال او منافقت نه لري. هر هغه څه چې غواړي د هغې لپاره بې دريغه ځان تباه کړي. دا د انسان د ټول شرافت، غم او قربانۍ سره پټه خله او په رضا ژوندۍ ده. خداې پاک انسان پخپل شبيه کې جوړ کړې دې او دا د عذرا شبيه ده. خو گوره دا خبرې هغې ته وونه کړې"

د دوي جامې شلېدلې او د خواړو لپاره يې هيڅ نه لرل. کله کله د شپې په تيارو کې له پټيو هر څه چې يې لاس ته ورغلل راوشوکول.

په هغه ماځيگر د دوي په قافله وسله وال راوختل نوعلي او نور ځوانان ورک شول. له تېرو څو ورځو راهيسې هم داسې کېدل. يرغلگرو ته نعيم ډير زوړ او عايشه مړ ژواندې ښکارېده نو ورته يې څه نه ويل. د چورچپاول او وژنو نه وروسته به خلک روان شول نو علي به راښکاره شو.

په بل سهار دوي بيا مزل کوو او نعيم د غنمو او د جوارو د کر په اړه عاشې سره لگيا و. ده يو څو کسان وليدل چې د ده په لوري روان و. علي د گاډي لاندې پټ شو خو نعيم بيا هم د پټې د ريبلو او د لاونو خبرې کولې. وسله وال د ده په سر ولاړ و او دې يې له گاډي راښکلو. ده خپل د لرگي لاس عايشې ته ورکړو چې وې ساتي خو يرغلگرو دې د ټوپک په کونداخونو په وهلو ځان سره بوتلو. علي ورته په پښو پريوتو چې ورور يې معذوره دې خوهغه يې يوې خوا ته ورټېله کړو.

عايشې په اوښلنو سترگو نعيم ته کتل چې کميس يې تار تار پر اوږو ځړېدو. هغه سر ښکته اچولې ورسره ولاړو او يو وارې يې هم شا ته وونه کتل. دوي له سترگو پناه شول نو د ډزو غږ له نږدې واورېدل شو. د قافلې خلکو وځغستل چې مخه يې د اورگاډي تم ځاې و. د امرتسر نه يوگاډې لاهور ته د تلو لپاره تيار ولاړ و. علي د عايشې لاس ونيولو او د ورختلو لپاره يې منډې کړې. گاډې اوس روان شوې و. په دې وخت کې د عايشې لاس ترې وخوېدو او دا د خلکو په گڼه کې ورکه شوه.

د لاهور د اور گاډي په تم ځاې کې علي د زرگونو نورو مهاجرو په شان د څو ورځو نه بې سده پروت و. ځينو خلکو به سهار او ماښام وربانډې ډوډۍ وېشله. يوگاډې چې هندوان او سيکان پرې سپاره و امرتسر ته د تلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره هلته تم شو. د دې دروازې بندې وې خو يو څو کړکيو نه د ماشومانو ژيړې څېرې ښکارېدې چې په سترګو کې يې وېره وه. هم هغه وخت د مسلمانانو يوه ډله په شور راننه شوه چې په ظاهره ورسره وسله نه وه. خو يو کس د خپل جېب نه طمانچه راوويستله اويو ماشوم ته يې ونيوله.
يو... دوه ...درې...
نابېره پر زمکه هغه ټول خلک چې مړ ژواندې پراته و، په اورګاډي ونښتل او د دې دروازې يې ماتې کړې. د خلکو په چيغو او د ډزو په اوازونو قيامت جوړ شو. هرې خوا ته د تازه انساني وينې دارې بهيدې. مهاجرو د خپلو مړو بدل اوس د دې نورو مهاجرو نه اخستو. علي سترګې پټې کړې او ځان سره يې وويل، " د دې ګاډي بدرګه پوځيان څه شول؟"
د روشن اغا ټبر د لاهورد شته منې سيمې په يوه دوه پوړيزه لويه بنګله کې اړولي و چې يوه برخه يې سوځېدلې وه.
دا " راج منزل "نوميده او د دې په لويو کوټو کې د کور د پخوانيو اوسېدونکو عکسونه ځړيدل. يو څوک د مهاراجه په لباس کې و او څوک د انګريزانو سره ولاړ و. د هندوانو د اسطورو انځورونه هم پکې وچې ټول اوس له ديوالونو ليرې کړې شوي و. پروېز په ايالتي حکومت کې لوې افسر په توګه کار پېل کړې و او روشن اغا زوې ته ويلي و چې د کور نوم دې په " روشن محل" واړول شي. د دې لپاره پروېز ښار والۍ ته يوه عرضي ورکړې وه.
عذرا به د کور په لوې باغ کې ګرځېده او د نعيم په اړه يې چرت وهلو چې دې به په کوم حال وي. روشن اغا د د زنکندن اوومه ورځ وه او د خپل وروستي ارمان د پورا کېدو په هيله به يې هره ورځ د زوې نه پوښتنه کوله خو د دوي عرضي نه وه منل شوې. پروېز د عذرا سره مشوره وکړه چې پلار ته به دروغ وواي چې د کور نوم د بدلولو اجازه يې تر لاسه کړې وه. عذرا زړه نا زړه وه او ورته يې وويل، " کله کله انسان د يو ارمان د پورا کېدو لپاره ژوندې وي" خو په هغه ماښام پرويز د پلار سره کېنېناستو او ورو ورو يې ورته وويل چې د دوي کور به اوس روشن محل ونومول شي. د روشن اغا سترګې د وروستي ځل لپاره وځليدې او بيا په ابدي خوب ويده شو.
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library